

6 Tdr. Land Sandjord. Denne Vending er stillet af Udvalgets 3 Højremænd i Forbindelse med mig, medens Udvalgets Flertal ikke har villet gaa med hertil. Naar jeg er gaaet med dertil, saa er det, fordi jeg mener, at det kan have sin overordentlig store Betydning, at der anstilles videnskabelige Forsøg med Dyrtning af Sandjord, da vi jo netop her i Landet have saa overordentlig megen Sandjord; maaste Halvdelen eller over Halvdelen af vort Land er Sandjord. Derfor synes jeg, det kunde have sin store Betydning, at man netop fik købt et saadant jomfrueligt Stykke Sandjord for derpaa at anstille videnskabelige Forsøg, og jeg synes, at en Bevilling som denne, der muligvis ellers kan saa stor Betydning for vort Landbrug, er en Bevilling, man ikke bør sætte sig imod, men som man altsaa bør bevilge. Dermed tror jeg at have omtalt de Vendinger, som vedrøre mig specielt.

N. J. Larsen: I Betænkningen findes paa Side 12 under Justitsministeriet ikke et Forslag men en Meningstilkendegivelse fra et Mindretal i Udvalget, som udtaler et Ønske om, „at der for Fremtiden, saa vidt muligt, begæres særlig Bevilling paa Finansloven til Nedsættelse af Kommissioner, hvortil de nødvendige Udgifter ikke kunne afholdes af Kontoens ordinære Beløb“. Jeg skal kortelig angive, hvorfor det Mindretal, som udtaler dette Ønske, ikke er blevet et Flertal eller endog det hele Udvalg. Medlemmer fra forskellige Sider i Udvalget have ikke kunnet gaa med til denne Udtalelse; ja, jeg er endog her i den ikke sædvanlige Situation at staa Side om Side med det ærede Medlem fra Ribe (Buss). Vi have i Foræning bidraget alt, hvad vi kunde, for at forhindre, at Mindretallet her blev til et Flertal eller til det hele Udvalg. Saaledes som Ordene lyde, at Kommissioner saa vidt muligt kun bør nedsættes efter Bevilling paa Finansloven, kunne jo alle være enige deri. Det er jo Reglen, at Udgifter ikke bør afholdes uden foregaaende Bevilling af Rigsdagen; det er en særlig Undtagelse, at Udgifter afholdes paa forventet Efterbevilling. Alle kunne altsaa være enige, saaledes som Ordene lyde. Ikke des mindre har Flertallet ikke kunnet tiltræde Udtalelsen; thi naar noget saa selvfølgeligt udtrykkelig fremsættes, maa der være en særlig Mening forbunden dermed, og man har forgæves spurgt: Hvad er Grunden til, at denne Udtalelse af Mindretallet fremsættes her paa Justitsministeriets Budget? Vi ere med til at fremsætte en lignende Udtalelse under Kultusministeriet, fordi der er særlig Opfordring der-

til, da der under Kultusministeriet i flere Tilfælde, end det synes forsvarligt, er blevet nedsat Kommissioner uden at afvente Bevilling dertil af Rigsdagen. Men for Justitsministeriets Vedkommende er det Reglen, at der her nedsættes Kommissioner enten efter dertil givne særlig Bevilling af Rigsdagen paa Finansloven eller ved Hjælp af ordinært bevilgede Midler til Justits- og Politivæsenet. Kun i en enkelt Retning har Justitsministeriet nedsat Kommissioner paa forventet Efterbevilling, og det er de saakaldte Ildbrandskommissioner. Man kan nu spørge, om Mindretallet finder, at der bruges for mange Penge til saadanne Djemed; men dette kan dog ikke være Tilfældet, da det i saa Fald havde været rimeligt, at Mindretallet havde stillet Forslag om at nedsætte Beløbet. Hvad er da Grunden til, at denne Tilkendegivelse kommer frem her? Jeg hørte nu af den højtærede Ordfører, at den Snylowske Retspleje var det, man egentlig tog Sigte paa. Men det fremgaar slet ikke af Udtalelsens Ordlyd. Er Meningen med Udtalelsen den, som den ærede Ordfører har fremsat, har Tanken faaet et alt andet end adækvat Udtryk. Flertallet har ment, at der ikke var Grund til at opfordre Justitsministeren til at sige „nej“ i større Omfang, end Tilfældet er, til Andragender om Kommissioner fra Befolkninger paa Egne, hvor Ildbrande ere hyppige, og hvor der er stærk Mistanke om, at mange af disse Ildbrande ere paafatte. Flertallet har ment, at der var al Anledning for Ministeren til i saadanne Tilfælde ikke at vente et helt Aar eller længere, til der kunde faas Bevilling af Rigsdagen, men at imødekomme Befolkningens Ønsker saa snart som muligt og at afholde Udgiften paa forventet Efterbevilling. Vi have ikke fundet, at formalistiske Grunde her kunne retfærdiggøre at udsette Foranstaltninger, som findes fornødne til Opretholdelse af Retsfærdigheden paa Egne, som hjemtages af hyppige Ildbrandstilfælde. Man kan nok sige: Betyder det saa meget, at der skal ventes, indtil Rigsdagen træder sammen og faar bevilget det fornødne? Der kan ganske vist ventes i mange Tilfælde, hvor der spørges om Kommissioners Nedsættelse; men her, hvor Talen er om grove Forbrydelser, her, hvor betydelige Værdier staa paa Spil, her, hvor der er Fare for Mennekkelig og, som vi ofte have Eksempler paa, for mangfoldige Dyreliv, her kunne vi ikke finde, at det er forsvarligt at opfordre Ministeren til at vente med Iverksettelsen af virksomme Foranstaltninger, som kunne stanse saadanne omfiggribende Forbrydelser. Dette er Grunden